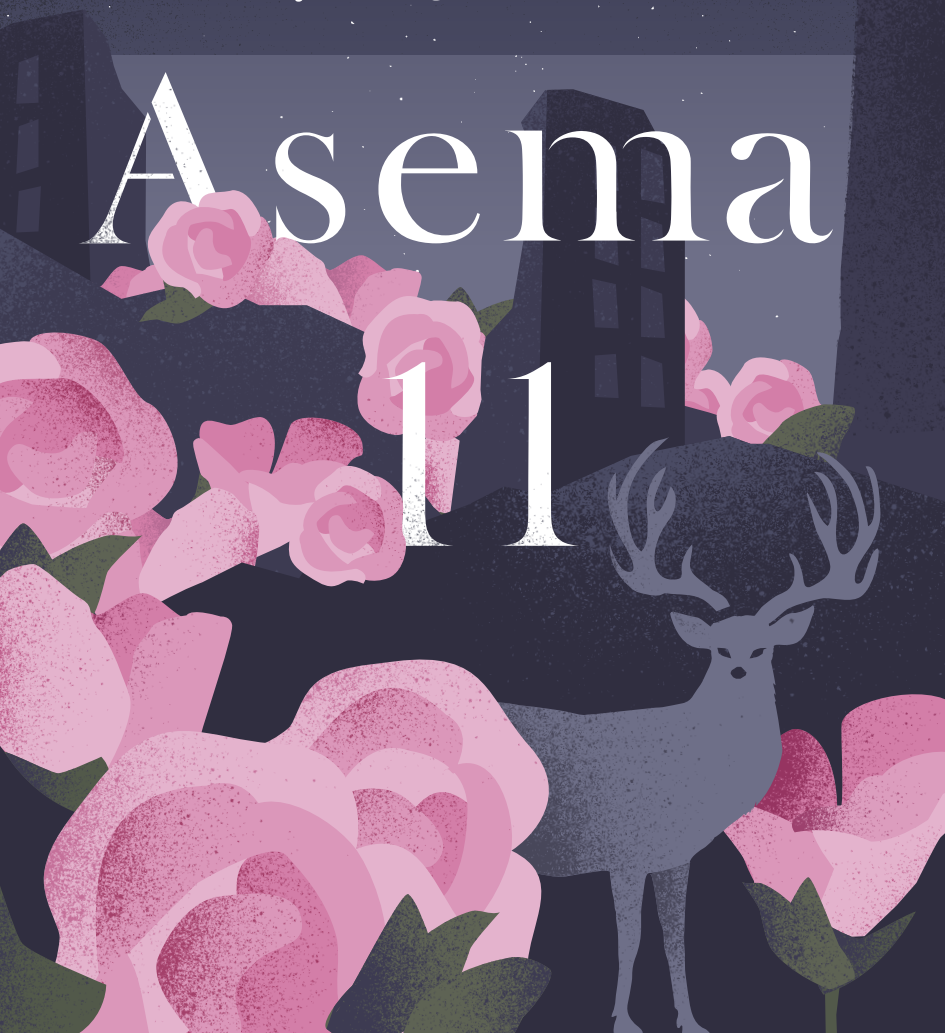

Emily St. John Mandel

Asema

11

EMILY ST. JOHN MANDEL:

Asema II (2014, suom. 2022)

EMILY ST. JOHN MANDEL

Asema 11

Suomentanut

ALEKSI MILONOFF

TAMMI
HELSINKI

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council
for the Arts for this translation.

F I
L I

Kirjallisuuden vientikeskus FILI on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

Suomentaja kiittää valtion kirjallisuustoimikuntaa saamastaan tuesta.

Sitaatit William Shakespearen *Kuningas Learista* ja
Kesäyön unelmasta on suomentanut Yrjö Jylhä.

Copyright © 2014 by Emily St. John Mandel
By arrangement with Curtis Brown Ltd, New York and
Ia Atterholm Agency, Sweden.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Aleksii Milonoff 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-3998-9

Emilie Jacobsonin muistolle

*Lämmin tuuli palmunlehdissä, ja minä ajattelen lunta
Kaukana kotiseudulla missä kaikki tapahtui
Se kuuluu toiseen, käsittämättömään elämään.
Planeetan valoisa puoli kääntyy kohti pimeyttä
Ja kaupungit vaipuvat uneen yksi kerrallaan,
Ja minulle se vain on liikaa, vieläkin.
Maailmaa on liian paljon.*

CZESŁAW MIŁOSZ: *Osobny zeszyt*

1. Teatteri

1

Kuningas kylpi sinisessä valossa poissa tolaltaan. Oli talvi-ilta, ja meneillään oli *Kuningas Learin* neljäs näytös Toronton Elgin-teatterissa. Aiemmin illalla, kun yleisö oli saapunut katsomoon, kolme pikkutyttöä oli leikkinyt näyttämöllä taputusleikkiä, ja nyt nuo Learin lapsityttäret olivat palanneet lavalle hullun kuninkaan harhoina. Kuningas kompuroi tavoitellessaan varjoissa pyrähteleviä tyttöjä. Hänen nimensä oli Arthur Leander. Hän oli viisikymmentäyksivuotias, ja hänen hiuksissaan oli kukkia.

”Mua etkö tunne?” kysyi näyttelijä, joka esitti Gloucesteria.

”Silmäsi muistan kyllä hyvin”, Arthur sanoi, mutta lapsi-Cordelia vei kaiken hänen huomionsa, ja silloin se tapahtui. Hänen kasvonsa muuttuivat, hän horjahti ja yritti ottaa tukea pylvästä, mutta arvioi etäisyyden väärin ja iski kämmensyrjänsä pylvään reunaan.

”Kentaureja siit’ alaspäin”, Arthur sanoi, mutta repliikki oli väärä ja hän lausui sen pihisevällä, tuskin kuuluvalla äänellä. Hän piteli kättä rinnallaan kuin siinä olisi ollut kuollut lintu. Edgarin esittäjä seurasi häntä valppaana. Oli mahdollista, että Arthur näytteli yhä, mutta permannon eturivillä istunut mies nousi jo paikaltaan. Hän oli ensihoidon opiskelija. Tyttöystävä nykäisi häntä hihasta ja sähähti: ”Jeevan! Mitä ihmettä?”

Myös Jeevan epäröi aluksi, kun taaemmilta riveiltä kuului kiukuista muminaa. Vahtimestari lähti häntä kohti. Näyttämöllä alkoi sataa lunta.

”Kas, varpustenkin tekevän nään huorin”, Arthur kuiskasi, ja näytelmän hyvin tunteva Jeevan tajusi, että tämä oli hypännyt kaksitoista säettä taaksepäin. ”Varpustenkin...”

”Anteeksi”, vahtimestari sanoi, ”voisitko ystävällisesti...”

Mutta Arthur Leanderin aika oli käymässä vähiin. Hän huoju, hänen katseensa harhaili, ja nyt Jeevan oli varma ettei hän ollut enää Lear. Jeevan tönäisi vahtimestarin sivuun ja pinkkasi kohti lavalle vieviä rappusia, mutta toinen vahtimestari hölkkäsi jo käytävää pitkin eikä Jeevanille jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin heittäytyä näyttämölle ilman portaiden apua. Lava oli korkeampi kuin hän oli luullut, ja hän joutui potkaisemaan ensimmäistä vahtimestaria, joka oli tarttunut hänen hihaansa. Lumi oli muovia, kuten hän pani ohimennen merkille, pieniä läpikuultavia muovihuutaleita, jotka jäivät kiinni takkiin ja hipaisivat ihoa. Edgar ja Gloucester kääntyivät katsomaan mitä oli meneillään, eikä kumpikaan huomannut, että Arthur nojasi vaneripylyväeseen silmät harittaen. Kulisseista huudettiin, ja kaksi varjoa lähestyi häntä vauhdilla, mutta Jeevan oli jo Arthurin luona, otti näyttelijästä kiinni juuri kun hän menetti tajuntansa ja laski hänet lattialle. Näyttämöllä pyrytti lunta, joka kimmelsi sinertävässä valossa. Arthur ei hengittänyt. Varjot – kaksi turvamiestä – olivat pysähtyneet vähän kauemmas, koska olivat ilmeisesti käsittäneet ettei Jeevan ollutkaan häiriintynyt ihailija. Katsomossa hälistiin, kännyköiden salamavalot vilkkuivat, pimeydestä kuului epäselviä huudahduksia.

”Ei helvetti”, Edgar sanoi. ”Ei jumalauta.” Hän oli luopunut aiemmin käyttämästään brittiaksentista ja kuulosti nyt siltä

kuin olisi kotoisin Alabamasta, niin kuin hän itse asiassa olikin. Gloucester oli poistanut sideharson, joka peitti puolet hänen kasvoistaan – tässä vaiheessa henkilöahho oli jo menettänyt näkönsä – ja istui paikalleen jähmettyneenä aukoen suutaan kuin kala.

Arthurin sydän ei lyönyt. Jeevan aloitti elvytyksen. Joku vaati saliin järjestystä, ja esirippu laskeutui, kangas suhahti varjoksi yleisön ja näyttämön väliin ja hämärsi sen. Muovilunta satoi yhä. Turvamiehet olivat perääntyneet. Valaistus muuttui, lumipyryn sininen ja valkoinen vaihtuivat loisteputkien hohteeseen, joka vaikutti yllättäen keltaiselta. Jeevan elvytti Arthuria äänettömästi valossa, joka oli keltaista kuin margariini, ja vilkaisi vällillä tämän kasvoja. Älä kuole, hän ajatteli, älä kuole. Arthurin silmät olivat kiinni. Verho liikahutti, joku heilutti kangasta etsiesään sisäänpääsyä toisella puolen, ja pian Arthurin viereen polvistui vanhempi harmaapukuinen mies.

”Olen sydäntautilääkäri”, hän sanoi. ”Walter Jacobi.” Miehellä oli silmiä suurentavat lasit, ja hänen tukkansa hapsotti pääläella.

”Jeevan Chaudhary”, Jeevan sanoi. Hän ei ollut varma, kauanko oli viipynyt näyttämöllä. Hänen ympärillään liikuskelivät ihmisiä, mutta he kaikki häilyivät ja pysyivät etäällä, paitsi Arthur ja tämä toinen mies, joka oli tullut apuun. He olivat myrskyn silmässä, Jeevan ajatteli, tyvenessä, hän, Arthur ja Walter. Walter kosketti näyttelijän otsaa hellästi kuin isä, joka lohduttaa kuumeista lastaan.

”Ambulanssi on tulossa”, Walter sanoi.

Laskettu esirippu loi näyttämölle yllättävän kotoisan tunnelman. Jeevan ajatteli haastattelua, jonka Arthur oli antanut hänelle Los Angelesissa vuosia sitten, kun hän oli työskennellyt lyhyen aikaa viihdetoimittajana. Hän ajatteli tyttöystävänsä

Lauraa ja mielti, odottiko Laura häntä vielä eturivillä vai oliko tämä mennyt jo aulaan. Hän ajatteli: Ole kiltti, hengitä. Hän ajatteli, että laskettu esirippu oli kuin puuttuva seinä, joka muutti näyttämön huoneeksi, tai oikeastaan valtavaksi katottomaksi tilaksi täynnä kulkusiltoja ja valoja, joiden lomasta sielu saattoi livahtaa huomaamattomasti. Älytön ajatus, Jeevan ojensi itseään. Älä ole tyhmä. Mutta hänen niskaansa kihelmöi, niin kuin joku olisi katsellut häntä ylhäältä käsin.

”Vaihdetaanko vuoroa?” Walter kysyi. Jeevan tajusi, että sydäntautilääkäri tunsu itsensä hyödyttömäksi, joten hän nyökkäsi ja nosti kätensä Arthurin rinnalta niin että Walter saattoi jatkaa rytmikästä painelua.

Ei tätä voi kutsua huoneeksi, Jeevan ajatteli katsellessaan näyttämöä. Kaikki oli niin tilapäistä, oviaukot ja kulisien pimeät sopukat, katon puuttuminen. Näyttämö muistutti enemmän terminaalia, hän ajatteli, rautatieasemaa tai lentokenttää, jonka läpi vain kuljettiin pikaisesti. Ambulanssi oli saapunut, kaksi ensihoitajaa lähestyi heitä oudossa lumisateessa, joka vain jatkui jatkumistaan, ja he työnsivät Jeevanin pois tieltä ja laskeutuivat tuupertuneen näyttelijän ylle kuin varikset, mies ja nainen tummissa haalareissaan, nainen niin nuori että olisi käynyt teinistä. Jeevan nousi ja antoi tilaa. Pylväs, jota vasten Arthur oli lyyhistynyt, tuntui sormien alla sileältä ja hiotulta, se oli kiveksi maalattua puuta.

Joka puolella pyöri näyttämömiehiä, näyttelijöitä ja nimetömiä työntekijöitä kirjoituslevyineen. ”Perkele”, Jeevan kuuli jonkun sanovan, ”eikö tuota helvetin lumisadetta saada loppumaan?” Regan ja Cordelia itkivät käsi kädessä verhon luona, ja Edgar istui vähän kauempana jalat ristissä ja käsi suun edessä. Goneril puhui hiljaa kännykkäänsä. Irtoripset heittivät varjot hänen silmilleen.

Kukaan ei kiinnittänyt Jeevaniin huomiota, ja hän ymmärsi, että hänen osansa tässä esityksessä oli päättynyt. Hoitajien työ ei vaikuttanut tuottavan tulosta. Hän halusi löytää Lauran. Laura varmaan odotti häntä järkyttyneenä aulassa. Voihan olla – tämä oli vain hatara mahdollisuus, mutta mahdollisuus kuitenkin – että Laura ihailisi hänen toimintaansa.

Joku sai lopulta sammutettua lumisateen, ja viimeiset läpi-kuultavat hiutaleet leijailivat maahan. Kun Jeevan etsi helpointa reittiä pois näyttämöltä, hän kuuli jostain inahduksen ja äkkäsi lapsen, jonka oli huomannut aiemminkin, pienen näyttelijättären, joka istui polvillaan vaneripylvään vieressä Jeevanin vasemmalla puolella. Jeevan oli nähnyt näytelmän neljä kertaa, mutta ei ikinä sovituksena jossa oli mukana lapsia, ja hänen mielestään ratkaisu oli omaperäinen. Tyttö oli seitsemän tai kahdeksan vanha. Kun hän pyyhki kyyneliään, kasvoihin ja kämmenselkiin jäi meikkiviiruja.

”Irti”, mieshoitaja komensi ja antoi potilaalle sähköiskun, kun naishoitaja oli perääntynyt.

”Heippa”, Jeevan sanoi ja polvistui tytön luo. Miksei kukaan ollut vienyt tyttöä täältä pois? Tyttö tarkkaili hoitajia. Jeevanilla ei ollut juuri kokemusta lapsista, vaikka hän olikin aina halunnut yhden ja kaksi omaa, eikä hän osannut oikein jutella heille.

”Irti”, hoitaja komensi taas.

”Ei kannata katsoa”, Jeevan sanoi.

”Kuoleeko Arthur?” Tyttö nyhkytti vaimeasti ja hengitti katkonaisesti.

”En tiedä.” Jeevan olisi halunnut sanoa jotain rauhoittavaa, mutta tilanne ei näyttänyt hyvältä. Arthur makasi näyttämöllä liikkumattomana, hänelle oli annettu jo kaksi sähköiskua, ja Walter tuijotti tuimasti eteensä pitäessään kiinni hänen ran-teestaan ja odottaessaan pulssia. ”Mikä sinun nimesi on?”

”Kirsten”, tyttö sanoi. ”Kirsten Raymonde.” Tytön teatterimeikki sai Jeevanin hämilleen.

”Kirsten”, Jeevan sanoi, ”missä äitisi on?”

”Äiti tulee hakemaan minut vasta yhdeltätoista.”

”Lopetetaan”, hoitaja sanoi.

”Kuka sitten huolehtii sinusta täällä?”

”Tanya, meidän kaitsija.” Tyttö tuijotti yhä Arthuria. Jeevan siirtyi hänen eteensä.

”Kello 21.14”, Walter Jacobi sanoi.

”Kaitsijako?” Jeevan ihmetteli.

”Siksi häntä kutsutaan”, tyttö vastasi. ”Tanya pitää minusta huolta täällä teatterissa.” Näyttämön oikealta puolelta oli ilmestynyt pukumies. Hänellä oli jotain tärkeää asiaa hoitajille, jotka sitoivat Arthuria paareille. Toinen heistä kohautti olkapäitään, veti peittoa alas ja asetti Arthurin kasvoille happinaamarin. Jeevan tajusi, että temppu tehtiin Arthurin omaisia varten, jotta kuolema ei selviäisi heille iltauutisista. Moinen tahdikkuus tuntui liikuttavalta.

Jeevan nousi seisaalleen ja ojensi kätensä niiskuttavalle työlle. ”Tule”, hän sanoi. ”Mennään katsomaan, missä Tanya on. Hän varmasti etsii sinua.”

Se tuskin oli todennäköistä. Jos Tanya olisi etsinyt suojattiaan, hän olisi luultavasti jo löytänyt tämän. Jeevan talutti tytön sivuun, mutta pukumies oli mennyt menojaan. Kulissien takana vallitsi kaaos, siellä hälistiin ja hyörittiin, kun Arthurin saatueelle vaadittiin tilaa Walterin johdattaessa paareja eteenpäin. Saattue katosi käytävään kohti takaovea, ja meteli sen jäljessä paisui entisestään, kun kaikki itkivät, puhuivat puhelimesta, kertoivat tapahtumia toisilleen pienissä ryhmissä – ”Ja kun käännyin katsomaan, hän vain luhistui” – karjuivat käskyjä tai jättivät ne huomiotta.

”Kamala tungos”, Jeevan sanoi. Väkijoukot ahdistivat häntä.
”Näetkö Tanyaa?”

”En näe häntä missään.”

”No, ehkä kannattaa jäädä tänne odottamaan, että Tanya löytää meidät”, Jeevan sanoi. Hän muisti lukeneensa tämän-tyyppisen neuvon esitteestä, jossa annettiin ohjeita metsässä eksymisen varalle. Takaseinän edessä oli muutama tuoli, ja hän istuutui yhdelle niistä. Täältä näki lavastuksen maalaamatta jääneen kääntöpuolen. Näyttämömies lakaisi lumia pois.

”Selviääkö Arthur?” Kirsten oli kiivennyt tuolille hänen viereensä ja puristi nyt molemmin käsin pukunsa kangasta.

”Arthur sai tehdä juuri sitä, mistä tykkäsi eniten koko maailmassa”, Jeevan sanoi. Hän perusti väitteensä Arthurin haastatteluun, jonka oli lukenut kuukausi sitten *The Globe and Mailista* – ”Olen aina odottanut, että olisin tarpeeksi vanha Learin rooliin, ja rakastan yli kaiken lavalla olemista, teatterin läsnäoloa...” – mutta näin jälkeinpäin ajateltuna sanat kumisivat onttoina. Arthur oli ensisijaisesti elokuvanäyttelijä, ja eihän kukaan Hollywoodissa halunnut vanheta.

Kirsten oli hiljaa.

”Tarkoitan, että jos Arthur viimeisenä hetkenään näytteli”, Jeevan sanoi, ”hän sai tehdä sellaista, mistä hän tuli onnelliseksi.”

”Oliko se Arthurin viimeinen hetki?”

”Taisi ikävä kyllä olla.”

Nyt lumi oli lakaistu lavasteiden taakse pieneksi kimmeltäväksi keoksi.

”Minäkin tykkään siitä eniten koko maailmassa”, Kirsten sanoi hetken kuluttua.

”Niin mistä?”

”Näyttelemisestä”, Kirsten sanoi, ja silloin väkijoukosta ilmes-

tyi itkettynyt nainen kädet ojossa. Nainen tuskin vilkaisi Jeevonia tarttuessaan Kirstenin käteen. Kirsten katsoi kerran olkansa yli ja hävisi sitten näkyvistä.

Jeevan nousi ja käveli näyttämölle. Kukaan ei estänyt häntä. Hän vähän odotti, että löytäisi Lauran yhä paikaltaan eturivin keskeltä – paljonko aikaa oli kulunut? – mutta kun hän pääsi pois samettiverhojen takaa, katsojat olivat poissa, ja vahtimestarit lakaisivat lattioita ja poimivat pudonneita käsiohjelmaa rivien välistä; penkin selkänojalla roikkui unohtunut kaulahuivi. Jeevan käveli punaisen maton peittämään ylelliseen aulaan väistellen vahtimestarien katseita ja löysi aulasta yleisön rippeet, mutta Lauraa ei näkynyt missään. Jeevan yritti soittaa hänelle, mutta Laura oli sulkenut puhelimensa ennen esitystä eikä ollut ilmeisesti laittanut sitä takaisin päälle.

”Laura”, Jeevan sanoi puhelinvastaajaan, ”olen aulassa, mutta missä sinä olet?”

Jeevan huhui Lauraa naistenvessan ovella, mutta työntekijä ilmoitti vessan olevan tyhjä. Jeevan kiersi aulan vielä kerran ja meni sitten narikkaan, missä hänen takkinsa roikkui viimeisten joukossa. Lauran sininen takki oli poissa.

Yonge Streetillä satoi lunta. Jeevan hätkähti pyryä poistuessaan teatterista, se muistutti häntä läpikuultavista muovihuutaleista, joita oli tarttunut hänen pikkutakkiinsa näyttämöllä. Takaovella oli norkoillut koko illan viisi paparazzia. Arthur ei ollut enää yhtä kuuluisa kuin ennen, mutta hänen kuvansa myivät yhä, varsinkin nyt kun hän kävi läpi riitaisaa eroa mallina ja näyttelijänä työskentelevästä vaimostaan, joka oli pettänyt häntä elokuvaohjaajan kanssa.

Vielä vähän aikaa sitten Jeevan oli itsekin ollut paparazzi. Hän oli toivonut, että pääsisi livahtamaan huomaamatta

entisten kollegojensa ohi, mutta koska miesten ammattitaitoon kuului huomata ne, jotka yrittivät lähteä karkuun, he olivat välittömästi Jeevanin kimpussa.

”Hyvä look”, yksi heistä sanoi. ”Hieno takki.” Jeevanilla oli päällään kansitakki. Se ei ollut tarpeeksi lämmin mutta sai hänet sentään erottumaan entisistä kollegoistaan, jotka suosivat farkkuja ja toppatakkia. ”Mitä mies on puuhailnut?”

”Baarihommia”, Jeevan sanoi. ”Opiskelen ensihoitajaksi.”

”Ambulanssimieheksi? Eikä? Haluatko tosiaan kaapia juoppoja asvaltista?”

”Haluan tehdä jotain millä on merkitystä, jos sitä tarkoitat.”

”Jaha. Sinähän olit tuolla. Mitä tapahtui?” Osa paparazzeista puhua pälpätti puhelimeen. ”Se mies todellakin oli ruumis”, yksi heistä sanoi Jeevanin lähellä. ”Joo, lumisade sumentaa kuvaa, mutta katso sitä jonka lähetin äsken, katso naamaa, kun äijää nostetaan ambulanssiin...”

”En tiedä, mitä tapahtui”, Jeevan sanoi. ”Esirippu laskettiin yhtäkkiä kesken neljännen näytöksen.” Juuri nyt häntä ei huvittanut puhua kenellekään, paitsi ehkä Lauralle, eikä häntä varsinkaan huvittanut puhua paparazzeille. ”Näittekö, kun Arthur vietiin ambulanssiin?”

”Hänet rullattiin takaovesta ulos”, yksi valokuvaajista sanoi. Hän imi tupakkaa nopeasti ja hermostuneesti. ”Oli hoitajat, ambulanssit ja kaikki.”

”Miltä hän näytti?”

”Sanonko suoraan? Ruumilta, saatana.”

”On botoxia ja sitten on *botoxia*”, yksi heistä sanoi.

”Antoiko kukaan kommenttia?” Jeevan kysyi.

”Joku pomo tuli puhumaan meille. Väsymyksestä ja, odotas nyt, nestehukasta.” Miehet nauroivat. ”Kaikki johtuu aina väsymyksestä ja nestehukasta.”

”Voisikohan joku vähän neuvoa niitä”, botoxmies sanoi. ”Oliko ihan mahdotonta vetää hihasta paria näyttelijää ja sanoa, että nyt kuulkaa levittäkää sanaa: nauttikaa nesteitä ja nukku-
kaa välillä.”

”Minä näin valitettavasti vielä vähemmän kuin te”, Jeevan sanoi ja teeskenteli, että sai tärkeän puhelun. Hän lähti kävelemään Yonge Streetiä pohjoiseen kylmä puhelin korvallaan, astui korttelin puolivälissä ovisyvennykseen ja valitsi taas Lauran numeron. Lauran puhelin oli vieläkin kiinni.

Jos hän ottaisi taksin, hän olisi kotona puolessa tunnissa, mutta oli mukavaa pysytellä raittiissa ilmassa muiden ulottumattomissa. Lunta satoi jo sakeammin. Jeevan tunsi vahvasti olevansa elossa. Hänellä oli syyllinen olo. Miten epäreilua oli, että hänen sydämensä löi moitteettomasti samaan aikaan, kun Arthur makasi jossain jäykkänä ja kylmänä. Jeevan jatkoi Yonge Streetiä pohjoiseen kädet syvällä takintaskuissa pyryn pistellessä hänen kasvojaan.

Jeevan asui Cabbagetownissa, teatterista pohjoiseen ja itään. Kaksikymppisenä hän olisi kävellyt sinne enempiä miettimättä punaisten raitiovaunujen kolistellessa ohi, matkaa oli vain viitisen kilometriä. Hän ei ollut kävellyt kotiin aikoihin eikä ollut varma, kävelisikö nytkään, mutta kääntyessään oikealle Carlton Streetille hän tunsi miten askel kulki, eikä hän siksi pysähtynyt ensimmäiselle ratikkapysäkille.

Kun hän saapui puolimatkan tienoilla Allan Gardens-puistoon, hänet valtasi yhtäkkiä odottamaton ilo. Arthur kuoli, etkä sinä pystynyt pelastamaan häntä, Jeevan sanoi itsekseen, ei siinä ole mitään iloittavaa. Silti hän oli innoissaan, sillä hän oli miettinyt koko ikänsä, mitä alkaisi tehdä työkseen, ja nyt hän oli täysin varma että halusi ensihoitajaksi. Hän halusi olla se joka auttaa, kun muut vain tuijottavat.

Hänelle tuli selittämätön tarve juosta puistoon. Lumipyry oli muuttanut puiston tunnistamattomaksi, siellä oli nietoksia ja varjoja, puiden tummia siluetteja ja kasvihuoneen lasikupolin merenalaista hohdetta. Lapsena hänestä oli ollut ihanaa maata selällään kasvihuoneen luona ja katsella taivaalta putoilevia lumihiuksia. Muutaman korttelin päässä hämmötti Cabbagetown, siellä odottivat Parliament Streetin lumisateesta himmeät valot. Puhelin alkoi väristä hänen taskussaan. Jeevan pysähtyi lukemaan Lauran viestin: *Päättä alkoi särkeä ja lähdin kotiin. Toisitko maitoa.*

Ja sillä samalla hetkellä askel alkoi painaa. Jeevanin oli pakko pysähtyä. Teatteriliput oli tarkoitettu romanttiseksi eleeksi, sellaiseksi että ”tehdään jotain romanttista eikä aina vain riidellä”, ja silti Laura oli hylännyt hänet, jättänyt hänet elvyttämään kuollutta näyttelijää ja lähtenyt kotiin, ja nyt Laura halusi kaupasta maitoa. Paikallaan seisominen alkoi paleltaa. Varpaat olivat kohmeessa. Lumipyryn lumous oli haihtunut, ja ilo, jota Jeevan oli äsken tuntenut, hiipui pois. Yö oli pimeä ja koko ajan liikkeessä, lunta pyrytti hiljaa, kadunvarteen pysäköityjen autojen pehmeät ääriiviivat piirtyivät näkyviin. Jos hän menisi kotiin Lauran luo, hän saattaisi sanoa pahasti. Jeevan harkitsi baarin menoa, mutta ei hän halunnut jutella kenenkään kanssa, eikä hän oikeastaan halunnut juodakaan. Hän halusi vain olla hetken yksin ja miettiä seuraavaa siirtoa. Hän astui puiston hiljaisuuteen.

2

Elginin ja Winter Gardenin teatteritalossa oli jo lähes autiota. Puvustoa hoitava nainen pesi esiintymisasuja ja työtoveri silitti niitä hänen vieressään. Näyttelijä, joka oli esittänyt Cordeliaa, joi apulaisnäyttämöestarin kanssa tequilaa takahuoneessa. Nuori näyttämö mies luuttusi lavaa ja nyökytteli päätään Ipodinsa musiikin tahdissa. Nainen, jonka tehtävänä oli vahtia lapsinäyttelijöitä, yritti lohduttaa pukuhuoneessa nyyhkyttävää pikkutyttöä, joka oli ollut lavalla Arthurin kuollessa.

Kuusi muuta jäljelle jäänyttä oli ajautunut lämpiöbaariin, joka oli onneksi vielä auki. Paikalla olivat näyttämöestari, Edgar, Gloucester, maskeeraaja, Goneril sekä tuottaja, joka oli istunut katsomossa. Samaan aikaan kun Jeevan kahlassi puiston kinoksissa, baarimikko kaatoi viskiä Gonerilille. Käytiin keskustelua Arthurin lähiomaisille ilmoittamisesta.

”Mutta ketkä ovat hänen omaisiaan?” Goneril oli asettunut istumaan baarijakkaralle. Hänen silmänsä verestivät. Ilman meikkiä hänen kasvonsa olivat kuin marmorina, baarimikko ei ollut nähnyt kenelläkään muulla niin vaaleaa ja sileää ihoa. Goneril vaikutti paljon pienemmältä kuin lavalla eikä näyttänyt läheskään yhtä häijyiltä. ”Keitä Arthurilla oli?”

”Hänellä oli poika”, maskeeraaja sanoi. ”Tyler.”

EMILY ST. JOHN MANDEL (s. 1979) on kanadalainen kirjailija, joka on ollut ehdolla National Book Award- ja PEN/Faulkner Award -palkintojen saajaksi. Hänen kiitetyin romaaninsa on *Asema II*. Tv-sarjaksi taipunut teos on käännetty yli kolmellekymmenelle kielelle ja sille on myönnetty muun muassa Arthur C. Clarke Award- ja Toronto Book Award -palkinnot. Mandel asuu New Yorkissa.

Unohtumattoman kaunis romaani tuhon jälkeisestä maailmasta, jossa taiteen, toivon ja ihmisyyden merkitys kristalloituu tragedian keskellä.

”Kiehtovin post-apokalyptinen romaani, jonka tulet koskaan lukemaan.”
THE INDEPENDENT

”Ihmeellinen sekoitus runoutta ja jännityskertomusta. – Kertomus siitä, miten hurjasti rohkeutta vaatii katsoa maailmaa tuorein ja toiveikkain silmin.”
ENTERTAINMENT WEEKLY

”Kuin yhdistelmä Cormac McCarthy ja Joan Didionia. Loistava.”
KIRKUS

Päällys: Anna Makkonen

